

Így telt el még egy évad a tengerek között,
minden kis újrakezdés, hogy lépek, érkezem,
magányos számadások, kérdések mindenütt,
hogy történt, ami történt, a szív nagyon lökött,

de néha csendesebben, csak nézi, mit csinál,
szigorúan kikérdez, rendet rak egy kicsit,
hogy újra elmerüljön: nyeregbe ül, kacsint,
és örületbe vágat, a kocsiból kiszáll,

mikor százhússzal száguld. Tán egyszer révbe ér...
de nem kell mindent tudni, haragudtunk sokat
és gyávák voltunk hányszor, egymást használva ki,
és ritkán elég bátrak a néhány dologért,

amit közösnek hívunk. (Csak tartsd rajtam szemed.
Nézz félre, menj el, várj meg. Nem hagylak el sosem.)
Nem tudom, mit akartam, de mindegy, hadd legyen,
kalapom felveszem még, eloltom mécsesem.

Ez itt az Ecsed utca, egy Péntek délelőtt,
és itt is minden démon szép sorban szembejött,
Kristóf itt vitte Krisztust, és Káin itt ütött,
az ármýékunkkal itt is meg kellett küzdeni,

mint Jákob és az angyal, a kétes hajnalig,
de nem számít, mert mindig az elején vagyok,
a lényeg az, hogy jó volt, de innen elmegyek,
ha akarsz, gyere velem: ezek a bűneim,

ezek a változások, megint megérkezem,
én folyton emigrálok, keresek szüntelen
tenyérnyi biztonságot, a rendszer sok nekem,
és hogyha nem talállok, hát jó lesz majd az út,

a tábornóú kezgelme, az esti eklogák,
az üldözési kényszer, a szemtelen menet,
a tenger egyik oldalt, a hegyek és a fák,
egy városban egy élet, egy utca, szélvihar.

Nincsen, csak megbocsátás. És másokért, ha vagy,
ha önmagad legyőzted, egyéb itt nem marad...
– ismétlem csak magamnak, de azt is jól tudom,
hogy nem tudok én semmit, csak itt csodálkozom.

Felöltözöl és nézlek, letépem a bugyid,
igen, a kegyelem van, igen, a kárhozat,

ezekből vagyok én is, az éneklés marad
a leghátsó szobában betépvé, részegen.

Most Péntek van és reggel, pakolni készülök.
Kávém kihűlt, dohányzom – mind ismerős ez is,
az angyalok gyötörnek, a csendes tér lehang,
mind kiszámíthatatlan, kibírom holnapig.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Horváth Előd Benjámín

Látó Szépirodalmi Folyóirat